

A felmagasztalt Jézus ereje

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 9:29; Zsoltárok 110:1;
1Korinthus 15:20-22; Efezus 1:15-23; 3:14-21;
1Thesszalónika 5:16-18

„és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma bennünk, akik hiszünk hatalma erejének ama munkája szerint, amelyet megmutatott Krisztusban, amikor feltámasztotta a halottak közül, és a maga jobbjára ültette a mennyekben” (Ef 1:19-20, ÚRK).

Az ember mind nagyobb és nagyobb erőre akar szert tenni. A Devel Motors autógyár például bemutatta a Devel Sixteen 16 cilinderes prototípusát, 12.3 literes motorral, több mint 5 000 lóerő teljesítménnyel. Vagy ha ez még nem lenne elég, gondoljunk a Peterbilt nyerges vontatóra, a motorházában három Pratt & Whitney J34-48 sugárhajtású motorral! 36 000 lóerővel büszkélkedik és 6.5 másodperc alatt tesz meg 400 métert, rendszerint eléri a 605 km/h sebességet, mielőtt kiengedné két ejtőernyőjét.

Pál viszont azért imádkozik, hogy a kultúránk különféle hatalmainak és istenségeinek csodálata által megkísértett efezusi hívók a Szentlélek által tapasztalják annak az erőnek a nagyságát, amit Isten a rendelkezésükre bocsát Krisztusban. Ez nem lóerőben vagy varázserőben mérhető, hanem a világmindenséget megrengető négy üdvtörténeti eseményben mutatkozik meg, amelyek a következők: 1) Jézus feltámadása, 2) az Isten trónjára való felmagasztaltatása, 3) mindenknek Krisztus uralma alá rendelése és 4) az, hogy Krisztus lett az egyház Feje (Ef 1:19-23).

A hívók e négy esemény alapján kezdhetik felismerni és tapasztalni Isten felmérhetetlen hatalmát, amit az érdekükben gyakorol.

IMÁDKOZNI ÉS HÁLÁT ADNI

Pált lelkesítette a hír, hogyan az efezusi hívők erősödtek a Jézusba vetett hitben és az egymás iránti szeretetben (talán éppen Tükhikosz számolt be neki erről; Ef 6:21-22), ezért elmondja, hogyan imádkozik értük.

Hasonlítsuk össze Pál két imáját Ef 1:15-23 és 3:14-21 szakaszaiban! Mely témákban egyezik a két rész?

Az imáink hangneme időnként talán túl borús, mivel ilyen vagy olyan kihívás, gond miatt bánkódunk. Pálnak az Efezusi levélben feljegyzett imája azonban arra enged következtetni, hogy a hálaadás az ima természetes nyelve. Számba vesszük Isten áldásait és hálát adunk neki értük. Igyekszünk észrevenni, hogyan munkálkodik az Úr a nehéz körülmények között és dicsőítjük Őt az életünket átforgató jelenléteért. Ünnepeljük a felmagasztalt Jézus kegyelmét és erejét (Ef 1:20-23), megköszönjük neki, hogy megáldja a befolyási körünkbe tartozókat. Az az apostol imaéletét átforgató titka, hogy *az ima a kulcsa a dicsőítésnek és a hálaadásnak*.

Pál elmondja: „*nem szűnök meg hálát adni értetek imádságaimban, megemlékezve rólatok*” (Ef 1:16, ÚRK; lásd még Fil 1:3-4; 1Thessz 1:2; 5:16-18).

Mit jelent valójában az, hogy „*Szüntelen imádkozzatok*” (1Thessz 5:17)? Azt nem jelentheti, hogy folyton térden állva fohászunk az Úr előtt. Arra utal, hogy Isten Lelke által az Ő jelenléte és ereje előtt kitért szívvel éljük az életünket, így keressük a hálaadás lehetőségeit. Azt jelenti, hogy hajlandóak vagyunk az Ő jelenlétében feldolgozni az élethelyzeteket, isteni tanácsot keresni a váratlan fordulatok között, vagyis nem Istentől elidegenedve élünk, hanem állandóan nyitottak vagyunk az isteni vezetésre.

Túl gyakran csupán valami „kedves” dologként gondolunk az imára, mint a tanítványság egy adalékára, amit akkor gyakorolhatunk, amikor éppen jól esik. Pál más megközelítésre ad példát. Komolyan veszi az efezusi hívőkért való imádkozás feladatát, annak során pedig egyszerre hálát ad (Ef 1:16; vö. 1:3-14) és közben is jár értük (Ef 1:7-23; vö. 3:14-21). Szerinte az imádság központi a keresztény életében, avagy az a központi feladat. E versekben megindító felhívást tesz az imádkozásra. Az apostol eltökéltségének példáját szem előtt tartva mi is gondolkozzunk el a saját „imaszolgálatunkról”!

Miért fontos imánkban mindig megköszönni Istennek azt, amiért hálával tartozunk neki?

A SZENTLÉLEKTŐL JÖVŐ BÖLCSESSÉG

„...nem szűnök meg hálát adni értetek imádságaimban, megemlékezve rólatok, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kijelentés Lelkét, hogy őt megismerjétek” (Ef 1:16-17, ÚRK).

Pál az imái feljegyzése között leír egy fontos kérést, amit Isten trónja elé visz. Korábban megjegyezte, hogy a Szentlélek már a megtérésük idején belépett a hívők életébe (Ef 1:13-14). Most a Lélek új áldásáért imádkozik, hogy olyan lelki bölcsességet kapjanak, ami Jézus alaposabb ismeretében gyökerezik („hogy őt megismerjétek” Ef 1:17, ÚRK).

Milyen három területért imádkozik Pál, hogy azokban a Szentlélek különleges bölcsességet adjon a hívőknek (lásd Ef 1:17-19)?

Pál azért imádkozik, hogy az evezusiak megtudják, „mi az Ő elhívásának a reménysége” (Ef 1:18). Ezzel azt kéri, hogy felismerjék, mit tett már meg Isten az üdvösségük érdekében (Ef 1:3-9, 11-13) és milyen dicsőséges jövőt tervezett a számukra (Ef 1:10, 14).

Amikor imájában kéri, hogy megismerjék, „milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között” (Ef 1:18, ÚRK), akkor azt az ószövetségi gondolatot idézi fel, miszerint a hívők jelentik Isten örökségét (5Móz 9:29; 32:9; Zak 2:12; vö. Ef 1:11). Szeretné, ha tudnák, nemcsak örökséget kaptak az Úrtól, hanem ők lettek Isten öröksége. Pál azt akarja, hogy felismerjék, mennyire értékeli őket az Úr.

Az apostol azért is imádkozik lelki bölcsességért, hogy megérthessék, „milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma bennünk, akik hiszünk hatalma erejének ama munkája szerint” (Ef 1:19, ÚRK). Ezalatt azt érti, hogy a Szentlélek újonnan meggyőzi majd őket arról, milyen óriási hatalma van az Úrnak, amit az Ő érdekükben használ fel.

Pál ezekkel az imákkal azt szeretné elérni, hogy az emberek maguk is tapasztalják, mit kaptak Jézusban.

Hogyan szerezhetünk még több tapasztalatot azzal, hogy „milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma bennünk, akik hiszünk hatalma erejének ama munkája szerint” (Ef 1:19, ÚRK)? Mit jelent ez a mindennapokban?

RÉSZESÜLNI A FELTÁMADÁS EREJÉBEN

Pál imádságának következő részében, Ef 1:20-23 szakaszában kifejti azt a harmadik kérdést, amiben szeretné, ha a Szentlélek bölcsességet adna a hívőknek: milyen hatalmas Isten ereje, amit az ő érdekükben használ. Kezdeként két üdvtörténeti pillanatra mutat rá, amiben felvillant Isten hatalma: 1) Jézusnak a halottak közül való feltámadása és 2) Krisztus felmagasztaltatása a világegyetem trónján (Ef 1:20).

Hogyan nyilvánult meg Isten hatalma Jézus feltámadásában (1Kor 15:20-22; Ef 1:20; Fil 3:8-11; Zsid 13:20-21; 1Pt 1:3)?

Jézus feltámadása a keresztény hit vitathatatlan eleme (1Kor 15:14, 17). A hűségesek azért várhatják Krisztus visszajövelekor a nagy, jövőbeli feltámadást az örök életre, mert Ő feltámadt (1Kor 15:20-23). Azért kaphatjuk tőle az evangélium áldásait, így a Szentlélek jelenlétét is az életünkben, mert Ő él.

Zsolt 110:1 verséből származik az a kép, hogy Isten „a maga jobbára ültette [Krisztust]” (Ef 1:20, ÚRK). Ez a legtöbbet idézett szakasz az Újszövetségben (mindegyik imént idézett igeszakasz abból merít). Jézus felmagasztalása az Efezusi levél kiemelkedő témája. A hívők vele [Krisztus Jézussal] ülnek le a mennyekben (Ef 2:6). Továbbá Pál úgy utal Krisztus felemeltetésére, mint annak előjelére, hogy Ő mindeneget beteljesít és egyházát ajándékokkal halmozza el (lásd Ef 4:8-11).

Ef 4:8-11 szakaszában az apostol óv bennünket: ne állóképként tekintünk arra, hogy Krisztus az Atya trónján ül, hanem inkább „a felmagasztalt Krisztus dinamikus újszövetségi képét lássuk, aki Lelke által meghódítja az egész világot” (F. F. Bruce: *The Epistles to the Colossians, to Philemon, and to the Ephesians*. Grand Rapids, MI., 1984, Eerdmans, 133. o.). Pál tehát nemcsak a hívőknek felkínált isteni hatalom példajaként emlegeti Krisztus felmagasztaltatását/megkoronázását, hanem annak forrásaként is.

Milyen helyzetekben van most szükségünk Krisztus hatalmára? Hogyan vehetjük még inkább igénybe az erejét? Az életmódunkban mi akadályozhatja, hogy erőt kapjunk tőle?

KRISZTUS MINDEN HATALOM FÖLÖTT

Pál örömmel szól Jézus felmagasztalásáról, hogy már az Atya jobbán ül a világmindenség trónján. Miután tisztázta Krisztusnak az Atyával való kapcsolatát („ültette Őt a maga jobbára a mennyekben” Ef 1:20), rátér a „hatalmakhoz” való viszonyára. Jézus minden földi hatalom felett áll, mivel társuralkodó az Atya mellett (Ef 1:21).

Hasonlítsuk össze azokat az igeszakaszokat, amelyekben Pál a gonosz lelki erőket említi meg Ef 1:21, 2:2 és 6:12 verseiben! Vajon miért foglalkozhatott az apostol ennyit ezekkel?

ApCsel 19:11-20 részében Skéva hét fiának a története példázza, hogy Pál korában Efezus a varázslás egyik központja volt. „A görög világban a varázslás gyakorlásának az volt a lényege, hogy úgy tartották, a szellemvilágnak befolyása van az élet szinte minden egyes részére. Az volt a varázslók célja, hogy megkülönböztessék a segítő szellemeket az ártó lelkektől, és megtanulják, hogyan tevékenykednek az egyes lelkek, illetve azok milyen erő és hatalmi viszonyban állnak egymással. Ezzel az ismerettel olyan szóbeli vagy írott varázsigéket találhattak ki, olyan talizmánokat stb. készíthettek, amelyekkel képesek voltak manipulálni a lelkeket egyes emberek érdekében. A megfelelő varázsigével meg lehetett gyógyítani a lelki eredetű betegségeket, [vagy akár azt is] biztosíthatták, hogy ki nyerje meg a fogathajtó versenyt” (Clinton E. Arnold: *Power and Magic: The Concept of Power in Ephesians*. Grand Rapids, MI., 1992, Baker Books, 18. o.).

Az efezusi vallási élet egyik jellegzetessége, hogy varázslataikban megnevezték az istenségeket és az erőket (lásd ApCsel 19:13), és ezt ma is hasonlóan gyakorolják bizonyos körök. Pál egyértelművé akarta tenni a Krisztus és más erők közötti viszonyt: a felmagasztalt Jézus messze „felül [áll minden] fejedelemségen, hatalmasságon, erőn, uraságon” (Ef 1:21, ÚRK). Hogy pedig teljesen biztosra vegye, a hallgatósága megérti: nincs más hatalom Jézusén kívül, utal a varázsigékben szereplő istenségek megnevezésére is: „és minden néven, amelyet valaki kap” (Ef 1:21, ÚRK). A térről az időre átváltva Pál kiemeli Krisztus felmagasztalt uralmának korlátatlanságát is. Jézus uralma „nemcsak e világon, hanem az eljövendőben is” (Ef 1:21, ÚRK), minden erő felett áll.

Milyen megnyilvánulási formái vannak ma a gonosz hatalmaknak? Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy nem kerülünk kapcsolatba velük?

JÉZUS, A MINDENSÉG ÉS AZ EGYHÁZ

A korai keresztények Jézus felmagasztalásának ígérését látták Zsolt 110:1 versében: „Így szól az Úr az én uramhoz: Ülj a jobbomra, amíg ellenségeidet a lábad alá nem vetem zsámolyul” (ÚRK). Ugyanígy olvasták a 8. zsoltárt is, ami alátámasztja, hogy „mindent lábai alá vetettél” (Zsolt 8:7) az embernek (Zsolt 8:5). Azt hitték, hogy a sötétség erői a fejük fölött voltak a menyekben, leigázással fenyegették őket, viszont belekapaszkodtak abba az igazságba, hogy a gonosz erők Krisztus lábai alá vettek.

Figyeljük meg, hogy az Atya „az ő lába alá vetett mindent, és őt [Jézust] rendelte mindenek fölött való fővé az egyházban” (Ef 1:22, ÚRK; vö. „Őt tette mindenek föltte az anyaszentegyháznak fejévé” KAR). A „mindenek” egyetemes, mindent felölelő kifejezés, de Pál itt az Ef 1:21 versében említett „erőkre” utal. Isten mindent Krisztus lába alá rendelt – a kozmikus, természetfeletti és lelki hatalmakat is.

Mi az előnye az egyház számára annak, hogy Isten felmagasztalta Krisztust a világegyetem trónjára, és Ő uralkodik mindenek fölött mennyen és földön (Ef 1:22-23)?

Az Úr győzedelmessé tette Krisztust minden gonosz hatalom fölött. A Jézussal szoros összeköttetésben álló egyház, aminek a szükségleteiről Ő gondoskodik, már megkapta a győzelem ígérését az ellenségek fölött. Az egyházáért munkálkodik Isten ereje, ami a feltámadáskor és a világegyetem erői fölé magasztalásakor nyilvánult meg. Isten a győztes Krisztust adta az egyháznak, ami eggyé vált benne, ezért nevezik az Ő testének.

Hogyan ismerhetjük meg hívóként a felmagasztalt Krisztust? Hogyan tapasztalhatjuk Isten erejét az életünkben? Pál nem nevez meg semmiféle stratégiát erre. Az viszont sokat elárul, hogy ez a szakasz egy „imákérés” része. Az apostol hiszi, hogy az Úr válaszolni fog az imájára. Megerősíti, hogy milyen hatása van annak, ha Istennek a Krisztusban megmutatkozott hatalmát magasztaljuk az Ő színe előtt és kérjük, hogy tevékenykedjen tovább az életünkben.

Hogyan tapasztaltuk már az ima erejét? Nem csupán a meghallgatott imák esetében, hanem általában. Hogyan von minket közelebb Istenhez az imádság és a Jézusban felkínált erő?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Olvassuk el Krisztus felmagasztalásáról a következő két írást Ellen G. White tollából!

„Miután Krisztus a mennyei kaput átlépte, angyalok imádata közben megkoronázták. Amint ez a szertartás véget ért, a Szentlélek gazdagon áradt a tanítványokra, és Krisztus valóban megdicsőítettett azzal a dicsőséggel, amellyel öröktől fogva rendelkezett Atyjánál. A Lélek pünkösdi napi kiárasztásával a menny azt üzenté: a Megváltó ünnepélyes felkenetése megtörtént. Ígérete szerint elküldte követőire a mennyből a Szentlelket annak jeléül, hogy mint pap és király, átvett minden hatalmat mennyen és földön, és népének Felkentje lett” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 25. o.). „Az Atya karjaival átöleli Fiát és azt mondja: *»Imádják őt az Istennek minden angyalai«* (Zsid 1:6). Kibeszélhetetlen örömmel a fejedelemségek és hatalmasságok elismerik az élet Fejedelmének a felsőbbségét. Az angyalok serege arcra borul Krisztus előtt, miközben boldog kiáltás tölti meg a menny összes udvarát. *»Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást«* (Jel 5:12).

A diadalénekek összekeverednek az angyalok hárfáinak a muzsikájával, míg a mennyből kicsordulni látszik az öröm és a dicséret. Az elvesztett megtalálták. A mennyből fenséges hangok csendülnek, amelyek azt hirdetik: *»A királyiszekben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké«* (Jel 5:13)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 740-741. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Gondolkozzunk el Jézus felmagasztaltatásán a „már” és „még nem” vonatkozásában! Milyen értelemben igaz, hogy Krisztus már – azaz „most” – Úr „mindenek fölött” (ÚRK), így a neki alárendelt ördögi hatalmak fölött is? Továbbá milyen értelemben tekint a jövőbeli beteljesülés felé mindenek fölötti uralma – azaz a „még nem” (lásd 1Kor 15:24-28)?
- 2) Mennyire élünk már most annak a fényében, hogy Krisztus Úr mindenek fölött? Vagy pedig mennyire élünk a többi, bukott erő hatalma alatt, amelyek ereje egyre inkább csak apad? Honnan tudhatjuk, hogy melyik melyik? Hogyan tarthatjuk magunkat távol a gonosz erőtől, amelyek ugyan már vereséget szenvedtek, de még mindeütt ott vannak a világunkban?

REMÉNYIK SÁNDOR: RAKÉTA-HAJÓ

Valaki ma értem imádkozott.
Nem, nem bírom másként megérteni
Az édes enyhülést, mely elfogott.
Valaki értem jól imádkozott.

Imája roppant kezdő-sebességgel
Megragadott és végtelenbe vitt,
Sötét sorsommal búgva befutotta
Az Isten-távol fény-mérföldjeit.

Mellette naprendszerek múltak el,
Mint vonat mellett éjjel házikók, -
Jézus kikötő-szíve várta már
Az értem kilőtt rakéta-hajót.

És szóltak ott fenn: Jól van, hát legyen.
Függesztessék fel ma este a fátum, -
Egy órára, míg a nap lemegyen,
Legyen neki szabadság, kegyelem!

S egy óráig, míg a nap lebukott,
Áldottam gyöngyházfényű ég alatt
Az ismeretlen rakéta-hajót,
Mely értem Isten trónjáiig haladt.